

La lenta agonia del socialisme valencià

Ben lluny de tancar la divisió existent, el congrés extraordinari del PSPV-PSOE ha enfondit encara més la crisi i ha motivat que l'executiva federal de Madrid n'anul·lara els resultats. Asunción, Pla i Lerma han dimitit dels càrrecs.

Lamentable. Aquesta va ser la resposta trista i nua de Joaquín Almunia, secretari general del PSOE, a la pregunta dels periodistes que esperaven impacients una valoració del Congrés extraordinari que la federació valenciana havia fet, el dia 18 de setembre, al Palau de Congressos de València. Almunia, decebut, no podia ni volia disimular amb aquesta resposta concisa el disgust que aclaparava els dirigents socialistes espanyols, poques hores després de comprovar que els delegats del PSPV-PSOE no havien sabut tancar d'una vegada la divisió interna que els corseca ja fa dos anys.

Lamentable també va ser la percepció de molts dels delegats que van assistir impassibles a les negociacions inacabables entre les famílies enfrontades del partit. I lamentable, és clar, fou la versió de la immensa totalitat dels periodistes i columnistes que cobrien la informació d'aquest Congrés que havia d'elegir nou secretari general per ocupar el càrrec vacant des de la dimissió, el març passat, de Joan Romero. Sense cap mena de dubtes, el congrés extraordinari del PSPV-PSOE no ha satisfet les expectatives que els militants n'esperaven. Un congrés que, lluny de tancar la llarga agonia del partit, ha augmentat, si és que açò era possible, la sensació de crisi irresoluble.

Era el dia 19 de setembre, diumenge, a les sis del matí, quan els delegats van alçar el crit al cel. I és que feia vint hores llargues que esperaven un acord entre els barons

de la federació. El cansament i la resignació s'havia apoderat de les bases socialistes que hagueren de sofrir tota una nit de vetlla per arribar a albirar una solució.

Mentrestant, els líders dels clans escenificaven ruptures, acostaven posicions i tancaven acords. Allò que en principi havia d'haver-se perllongat unes poques hores, com s'havia planificat, s'havia allargat tota una nit. El fantasma de la divi-

El congrés va ser encrespat i des del principi es va notar la divisió: dues llistes optaven a la presidència de la mesa.

sió no s'havia fos i, a la fi, cansats del teatre muntat, els delegats van procedir a la votació de l'única llista que s'havia perfilat uns moments abans. Una llista que presidien el renovador Joan Ignasi Pla, per al càrrec de secretari general, i Joan Lerma, per a president de la federació, i que havia estat possible gràcies al pacte entre els renovadors, seguidors del secretari anterior, Joan Romero, i la família lermista, comandada per l'ex-president de la Generalitat.

N'havien estat exclosos la resta

de famílies del socialisme valencià. Ni els seguidors d'Antoni Asunción, ni els de Ciprià Ciscar, ni els membres d'Esquerra Socialista no havien entrat en l'acord. La votació, a la matinada, reflectia prou bé que el clima de divisió persistia. Només van votar un 42% dels delegats. I d'aquests, el 91% va donar suport a l'única llista. Joan Ignasi Pla, nou secretari general, confessava que els socialistes havien tocat fons i que les coses ja no podien ser pitjors.

El Congrés va començar marejat i amb els ànims encrespats. L'enfrontament entre les famílies va ser evident des del principi. Així es va poder veure com es presentaven dues llistes alternatives per constituir la mesa del Congrés. Els delegats, en veient aquesta mostra de divisió, van clamar tots plegats "unitat, unitat", fet que va obligar a una negociació immediata per pactar una única llista, que havia de presidir Anna Noguera, regidora de la ciutat de València.

El fet ja era la premonició d'una llarga espera. L'ordre del Congrés només preveia l'elecció de la nova executiva. No s'havien de votar ponències ni acordar mocions. Senzillament, els delegats havien de mostrar les seues preferències elegint el candidat que hauria de gestionar el partit. Però, ben altrament, cap de les famílies no havia arribat al Congrés amb un pacte tancat que acurtara l'espera dels compromissaris, els quals, conscients que en les negociacions no eren tinguts en compte, de mica en mica anaren enfurint-se més i més.

Mentrestant, Antoni Asunción, Joan Lerma, Ciprià Ciscar i Joan Ignasi Pla feien la seua petita guerra als passadissos del Palau. Al principi de la vesprada, pareixia que Asunción i els renovadors de Pla havien perfilat una llista que proclamava nou secretari general el primer. Una llista que era un calc exacte de la que havia guanyat, per tres vots, en el Congrés anterior i que va designar Joan Romero líder dels socialistes valencians. Però aquesta possible repetició del Moviment pel Canvi no va agradar a la resta de famílies. Lerma i Ciscar havien vetat tota llista presidida per Antoni Asunción, perquè no volien que el portaveu a les Corts consolidara orgànicament un lideratge que, sumat a la seua condició de cap visible de l'oposició, els podia marginar a un segon lloc de l'escena política.

Però Asunción no solament va sofrir el vet de dos vells amics. Sabia també que des de Ferraz no aprovarien una victòria seua. L'ex-president Felipe González no li havia perdonat, ni li perdona, que deixara escapar Roldán quan era ministre d'Interior. González creu

que des d'aquell moment va començar la seua davallada. Així les coses, Asunción sabia que només podia satisfer la seua aspiració amb un pacte amb els romeristes, que prompte va fer aigües.

Canvi d'aliances. De seguida Lerma i Ciscar van oferir el seu suport als romeristes per deixar Asunción al marge de totes les negociacions. En canvi, Pla seria secretari general, Lerma ocuparia la presidència i un ciscarista, la vice-secretaria. Pla no va dubtar un moment a abandonar el portaveu parlamentari i a trencar el pacte. Aquesta oferta sucosa li permetia de dirigir els rengles del partit i no dependre dels capricis d'Asunción. Lerma i Ciscar havien guanyat la primera batalla, sabedors que, al cap visible de l'oposició, no li tocava més remei que dimitir.

El pacte Pla-Ciscar-Lerma no va durar tampoc gaires hores. D'una banda, els seguidors de Ciscar li reclamaven que no jugara a l'ambigüitat i que optara obertament a la secretaria general. Però Ciscar, com és habitual en ell, marejava la perdiu sense decidir-se. D'una al-

tra banda, els romeristes carregaven contra aquest possible pacte perquè els ciscaristes havien estat els culpables de l'enfonsada de Joan Romero i de l'atac constant que aquest corrent havia rebut de la comissió gestora.

Així, els ciscaristes van abandonar el pacte, de forma que només quedaven lermistes i renovadors. Una aliança que s'havia anunciat feia unes quantes setmanes i que s'havia anat forjant des de la dimissió de Romero. Finalment, sense comptar amb l'opinió dels delegats, i després de gairebé tot un dia de negociacions, es va fer la votació de l'única llista que s'havia pogut perfilar.

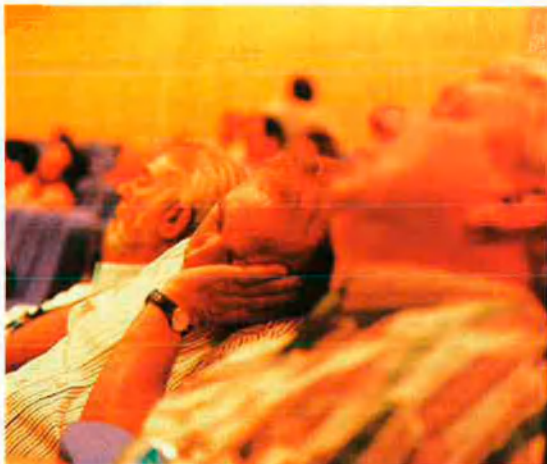
Enrere quedaven uns pactes fallits i la ruptura d'un compromís que tots els barons havien assumit: només es presentaria una llista i aquesta seria pactada. Aquest compromís assegurava, des del principi, que en la nova executiva hi hauria representació de totes les famílies, i va ser defensat aferrissadament per la regidora de València, Anna Noguera, membre del corrent Esquerra Socialista. Noguera sabia que, si no hi havia con-

A l'esquerra, Joan Lerma i, a la dreta, Joan Ignasi Pla, tot just elegida la nova executiva en el Congrés extraordinari del 18 de setembre.

Pla, de secretari general, i Lerma, de president, van omplir, fins que Almunia va voler, el buit de poder existent des de la dimissió de Romero.

La comissió gestora imposada per Madrid ha començat

RAFA GIL

RAFA GIL

RAFA GIL

Dalt, a l'esquerra, imatge de delegats dormint en ple congrés extraordinari, cansats d'esperar una resolució. A la dreta, panoràmica del congrés al Palau de Congressos. A sota, Ciscar i Asunción, els dos barons, que no van accedir a l'executiva de la federació valenciana.

sens, no optaria a cap càrrec important i quedaria marginada de la vida orgànica. Aquest compromís, en part, també va retardar l'elecció de la nova executiva. Pla no va tenir cap dubte a rompre'l i va assegurar que el seu corrent i ell personalment ja havien fet oficial la seua candidatura. Dit i fet, Pla i Lerma van aconseguir l'objectiu, amb un dèbil suport. Cap ciscarista, ni asuncionista, no obtenia cap càrrec i la divisió es perpetuava.

Antoni Asunción va admetre que, malgrat tantes negociacions, el congrés havia estat inútil. Era també una premonició del que havia de passar al cap de pocs dies. Asunción, abatut, va abandonar el Palau de Congressos amb una amenaça que complí l'endemà mateix: la de renunciar el càrrec de portaveu de les Corts valencianes i també el de diputat. A Asunción, no li pareixia creïble ser síndic parlamentari i ser, alhora, marginat pels seus companys de partit. Per

segona vegada, Asunción abandonava un càrrec. De primer el de ministre d'Interior espanyol. Ara, el de cap de l'oposició valenciana.

Mesures quirúrgiques. En vist d'aquest panorama, desolador i lamentable, Joaquín Almunia va assegurar que prendria mesures contundents i dràstiques per posar fi a la divisió entre famílies. A Madrid, al carrer de Ferraz, no havia agradat gens el desenvolupament del Congrés, ni tampoc els plaïa gens el nou secretari general electe, Joan Ignasi Pla. La dimissió d'Asunción va accelerar els esdeveniments. Almunia va convocar Pla, Lerma i Ciscar el dia 21 de setembre, dimarts, al Congrés dels Diputats. El secretari general del PSOE havia considerat l'anul·lació del Congrés valencià i l'amenaça va centrar la reunió. Pla va sol·licitar que donaren a la seua executiva un marge de confiança, però Almunia no volia atendre súplices i va demanar la dimissió de Pla i de Lerma, secretari general i president respectivament, abans de dissoldre l'executiva de la federació valenciana. Lerma i Pla van admetre, resignats, la imposició de Madrid.

Però Ciprià Ciscar ha estat l'únic baró, si així es pot dir, que ha eixit indemne de les mesures contundents. El secretari federal d'organització del PSOE també va presentar a Almunia la dimissió que no fou acceptada per dues vegades. Ciscar, deslegitimant com a secretari federal d'organització per la seua federació, continuava viu a Madrid, amb el reregust, això sí,

d'haver derrotat Lerma i Pla. Almunia va comunicar que una comissió gestora dirigiria la federació valenciana fins al congrés ordinari de l'any vinent. Amb Asunción retirat, Lerma i Pla desautoritzats, tot indica que Ciscar podria tutelar des de Madrid la nova gestora, que serà una còpia de la que havia regit la formació socialista valenciana des de la dimissió de Joan Romero. Ciscar ha rebut una ferida de consideració, però ha sobreviscut. Ara és l'únic baró que continua en llocs de decisió i que pot influir en la reconstrucció encomanada a la nova gestora.

Antoni Asunción va admetre que el congrés havia estat inútil. I en efecte, així ha estat. Madrid ha anul·lat totes les decisions preses. Els resultats no agradaven i calia impedir-ne el curs. Almunia ha forçat unes dimissions traumàtiques que han afectat la democràcia interna d'aquest partit i que han tancat una època històrica del socialisme valencià, llarga de vint anys. Almunia ho ha tingut ben clar. Calia aturar l'ensulsiada electoral que perseguia la segona federació del PSOE i que dificultava el retorn dels socialistes a la Moncloa. Ara, la comissió gestora té el repte de reconstruir el partit i de situar les quotes electorals als nivells dels anys 80. Una comissió gestora controlada pels ciscaristes i presidida per l'alcalde d'Elx, Diego Macià. Però alguns membres adscrits al corrent renovador ja han presentat la dimissió.

Salvador Giménez